

Ч. 6

Червень 1960

Шіна 25 п. Рік 10,

ЛІС ЙІКИТА

ДИПЛОМАТЯ НАЙВИЩОГО РІВНЯ

Овоч

За вікном гойдання гілки.
Цвіт — чи бачиш? — білий цвіт!
Ну, скажи, подумай, — скільки
Проминуло літ?

Не відмахуйсь. Овоч спіє!
Глянь на гілку за вікном!
Ти свій з'їв, — о бідна мрія! —
Разом з качаном!

Світ

Ти на печі жив — і мона
Хтів щодня. Була коровка.
Небо — мамина долоня,
За дверима — очі вовка.

Пригадай! Не хочеш моня?
Чи ж бойшся проти ночі?
Над тобою, глянь, долоня,
Хоч ти дальш, ніж вовчі очі!

БАБАЙ

МАРЦІЯЛ

ДО КАЛЕНУСА

Коли було це? — Гай, гай гай!
Ти друзів запрошав додому,
не шкодував вина ні кому.
Тепер от тільки споминай!

А друзі їли і пили.
І хто тобі добра не зичив?
Та от майно ти оділичив —
і спорожніли враз столи.

Ти взявся пильно до рахуб:
ах, скільки, скільки ти вже втратив,
коли не вмер ще тесь багатий
і дядько твій міцний, мов дуб?!

Бажають друзі тут у квіт:
ще класти тисячі до тисяч,
мерші щоб не перевилися
і не один ще заповіт!

Та от згадалося тепер:
хтось мав таку лиху пригоду:
розвогатів, як Крез із Сходу,
і... з голоду — в'яви но! — вмер.
З епіграм переклав МИТУСА

З ДУМОК ФІЛОСОФА

З Рідного Краю ми вивезли Євшан-зілля, а тут знайшли "пойзен-айві".

Коли вже скидаєш каплюха, то обійди з ним навколо і зроби колекту.

Штучних квітів не треба підливати коли навіть є посуха.

ПІЗНАВ ИОГО

Автомобіліст арештований за переїзд людини, виніправдується на суді:

— Так, я переїхав того чоловіка, але він був п'яний.

— Як ви це вінали?

— По його останньому віддиху.

— Позичте мені, будь ласка, сірничка, — сказав канібал, збираючись варити англійця на обід.

— Як стоять справи з невиданим досі Ювілейним Альманахом СУМ-у?

— Сумно стоять.

ЗНАЙШОВ ПРИЧИНУ

Жили собі колись чоловік з жінкою. У чоловіка була така вдача: перед сном мусив побити жінку. Одного разу жінка так добре додогила чоловікові, що той не мав ніякої причини бити її.

А було це влітку. Жінка послала в саду. Полягали спати. Але чоловік не може заснути. Перевертався з боку на бік, а потім і каже:

— Ану, жінко, рознанні мені що-небудь, а то я не можу заснути.

Дивлячись на небо, жінка почала:

— Он бачиши над нами зорі? Це віз...

— Де? — здивовано спітав чоловік.

— А он над нами, — нахне жінка, — ото днішо, а ото колеса.

— Ах шляк би тебе трафив, — вигукнув чоловік, — то ти мені під возом постелила? і хочеш, щоб колесо відрвалося та мене вночі вбило?

Та давай бити жінку. Таки знайшов причину.

Дороговкази
на пінніки
по-советськи

ДОРОЖНІ ВРАЖЕННЯ

Виїжджав Балабон
На два тижні за кордон.
Вісімнадцять країн
Встиг обійтися він.
А газети і журнали,
Як тонкі, так і товсті,
Ціле літо друкували
Балабонові статті.
Все про те, як Балабон
Виїжджав за кордон.

Павло ГЛАЗОВІЙ.

СОВЕТСЬКА ГОРИЛЯ

Один американець, після пресової конференції Хрущова в Парижі, дав коротку характеристику советського диктатора:

— Це гориля, що говорить по-російськи...

Ще недавно ті самі пресові коментатори називали горилю "достойний гість" і обурювалися на українців за їхні "нельояльні" демонстрації.

Як недобре, що у Вашингтоні не читають "Лиса Мікиту"!

В ЗЕЛЕНІ СВЯТА

— Колись, вдома, на Зелені Свята йшли люди просто з церкви на цвинтар.

— Тут ідуть просто до барі.

ДИСКУСІЯ НА ЧАСІ

— Скажіть, чи кара смерті причиняється до зменшення злочинності?

— А вже ж, що так! Ще ніколи так не трапилось, щоб повішений, чи розстріляний злочинець зарізав людину.

ПЕРШИЙ ПІКНИК

— Слава Богу, більше ніхто не приїхав!..

ВИСОКА ПОЛІТИКА

Один мій приятель на фабриці мав розмову з своїм „форманом“, до речі — земляком, що народився, ще „за царя“, коло самого серця України, в городі Бердичеві.

Та борони Боже натякнути йому, що він з України! Ні! — він істинно русский!

— Немає жадної України, немає жадних українців! — хвилюється в таких випадках земляк. — Є один великий русский народ!

— Ну, добре, — сказав на те мій приятель, — а, от, ви вчора говорили, що всі українці антисеміти?

— Так, точно! Це правда!

— Як це правда, то чому ви кажете, що українці немає на світі?

— Ну, да! Немає.

Ось вам логіка. Віз і перевіз: коли треба пришити нам латку антисемітів, чи інших колаборантів, — то ми є. Коли ж згадати нашу історію, культуру, наших поетів, композиторів, науковців — то нас „не било, нет і бить не може“.

Можна б не дивуватись різної породи землячкам, яким ще й досі сниться батюшка-цар, але дивно і прикро стає, коли такою самою „логіткою“ оперують редактори американських щоденників і журналів. Коли, наприклад, в Америці гостював наш композитор Данкевич, то ці газети називали його „рашян композер“. Та зараз після парижської авантюри журнал „Тайм“ геть чисто зукраїнізував маршала Родіона Малиновського, підкресливши при цьому, що цей українець має обличчя бульдога і носить три поверхи медалів на грудях і на животі...

І, от, якби так, не дай Боже, на нашу країну поспались червоні ракети, чи атомові „Катюші“, то панове з різних „Таймів“ готові ще піднести крик, що нас бомбардує український маршал Малиновський, а не большевицька Москва! Такі випадки вже не раз бували в нашій історії, що швець завинив, а кравця повісили.

Хоч дехто з наших барових політиків каже, що це якраз і добре!

Добре, що ці панове українізують Хрущових і Малиновських. Нехай Захід знає, що ми, українці, не тільки зміємо гарно співати і танцювати, не тільки вишиваемо та пишемо писанки, не лише маємо таких учених мужів, як проф. Добрянський, — але, що з нашої породи виводяться такі мордаті маршали, як Малиновський, і такі „чермани“, як Микита, що вміють так порозставляти фамілію по кутах західнім лідерам, аж прикро дивитись і соромно слухати!

Може тепер, кажуть ці політики, західний світ набере до нас трохи більшого респекту, може врешті це прихилить Вашингтон на нашу сторону, якщо не прихилила його досі наша визвольна боротьба, Походи Лъояльності по 5-ій Евню, писанки, вишивки і „Щедрік-бедрік“.

Моя думка така: якщо це нам не помоге, то вже багато не пошкодить... То ж хай діється воля Неба.

Ікер

ЗНАІШОВ СПОСІБ

— Мій чоловік має нарешті спокій з курінням. Так багато начитався статтей про шкідливість никотину, що перестав читати газети.

В НАШІЙ АМЕРИЦІ

— Завтра шлюб Меласі. Мушу купити собі нову суконку.

— Та ж ти недавно купила...

— Так, але я була в ній на першому її шлюбі!

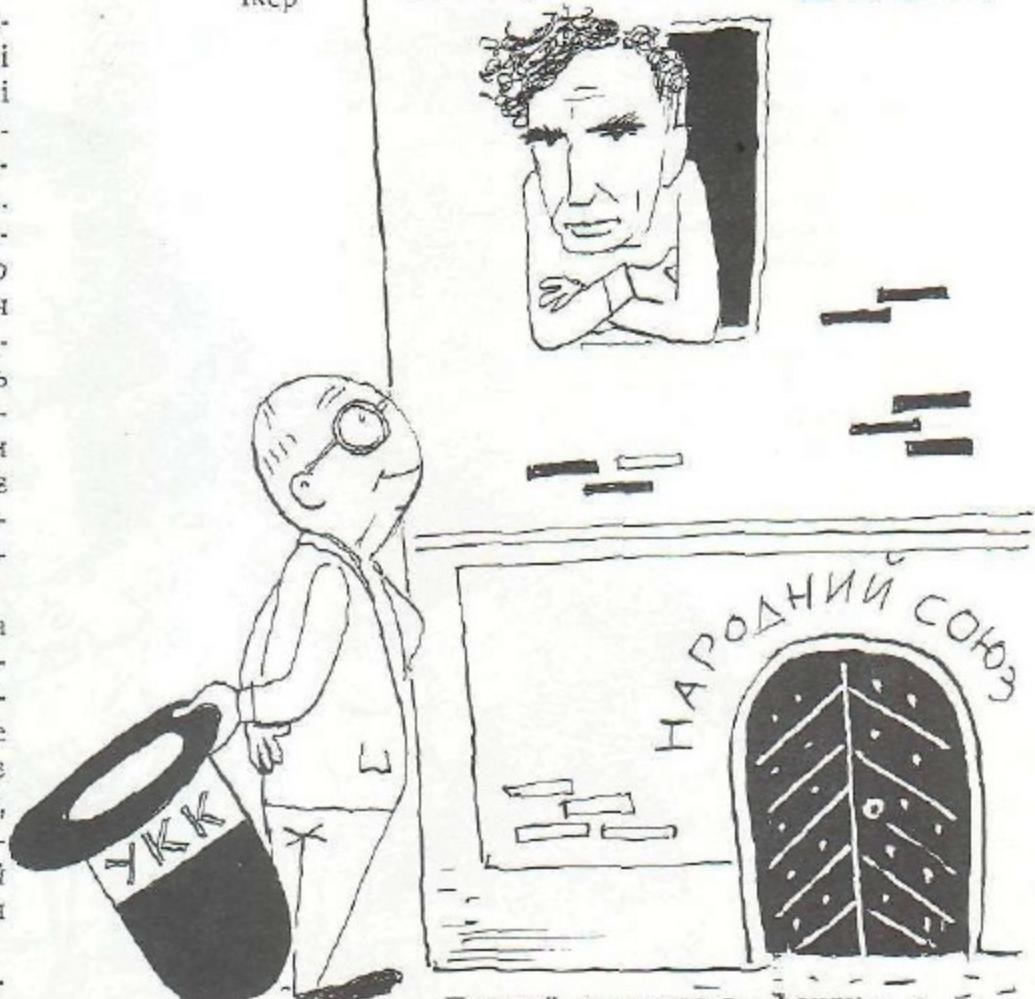
РЕКОМЕНДАЦІЯ

— Хочу награти на платівку свій власний голос...

— Хіба голос совісти?..

Фонд Наглої Потреби

Головний Уряд Українського Народного Союзу на своїх останніх річних нарадах в Торонто виніс окрему постанову про започаткування при УНСоюзі збірки „залізного“ Фонду Наглої Потреби. СВОБОДА,

Перший кандидат до фонду —

СОРОКА

на пілоті

— Після перемоги філадельфійського "Тризуба" над "Кікерсами", всі знаки на небі показують, що католицька "Америка" переміниться зовсім у спортиву газету.

— В день перемоги "Тризуба" патріотичне громадянство Філадельфії спромоглось на велике зусилля — висунуло в місті всі національні барви.

— Під час Свята Героїв у Нью Йорку ред. Василь Качмар сказав у своїй промові, що всі майбутні українські герої повинні стати членами Українського Християнського Руху.

— Навіть мельниківці признають, що одним з кращих експонатів цьогорічної Виставки Об'єднання Мистецтв Українців був портрет сл. п. Степана Бандери, різьба М. Черешньовського.

— Під час Свята Юного СУМА на Сумівській оселі в Елленвіл найшвидше увіхався найстаріший юний сумівець — командант Оселі, сотник Ю. Кононів.

— На нарадах Головного Уряду УНСоюзу в Торонто вирішено більшістю голосів, що канадська горілка таки краще смакує від американської.

— з Лондону повідомляють, що на своєму ювілейному вечорі в столиці Англії Василь Авраменко відтанцював спеціальну молитву за Вел. Британію, ЗДА, Австралію, Канаду й Україну.

— Довідуємося, що редактор "Лікарського Вісника", д-р Роман Осінчук, починає писати повість, а його тестъ, письменник Ф. Дудко, відчиняє лікарський офіс.

ЛІСЯЧИЙ ІНФОРМАТОР

(Відповіді на деякі питання наших ВШ. Читачів).

— Чи "Ліс" читав відкритого листа проф. Ємця в справі проекту пам'ятника Шевченкові у Вінниці? А якщо читав — чому досі мовчить?

— Яби Ви бачили власний проект проф. Ємця цього самого пам'ятника, Ви також замовили б...

● Ні, Шановна Пані, Іван Багряний не є Митрополитом Української Православної Церкви. Ви, очевидно, змішили його з Митрополитом Іваном Огієнком, який теж пише поезії.

● Ні, Шановний Друже, Голівуд не є столицею держави Ізраїлю, коли Ви оглядали на телевізії роздачу фільмових нагород "Оскара"...

● Так, ми знаємо, що на бенкеті Української Стрілецької Громади в Торонто Грицеві Зозулі відпав ніс під час його виступу. На щастя — це не був природний його ніс, тільки причеплений.

— Чому Микола Понеділок не жениться?

— Бо "лайнес" на подружжя подорожів у нью-йоркському стейті на 1 долар (тепер коштує 3 долари).

ПО ПЕРЕМОЗІ „ТРИЗУБА“

КОНФЕРЕНЦ-ВЕРШИНИ

Сонце гріє, вітер віє,
Літають машини.
Ой не мають щастя-долі
Конференц-вершини!

І за стіл, за круглий сіли,
А розходиши стався,
Бо Хрушов кругло-сферичні
Шпигуна злякається,

І змішавши з переляку
Факти і химери,
Напоров бридні такої,
Що ні в кут, ні в двері.

Та у нас шпиків московськи
Хоч гати загати!
А ніхто ще не злякається
І ума не втратив.

Отакі там розумахи,
Отакі герой,
Отакого там страхіття
Шпик один накоїв!

Сігмаро

● Ні, Яків Гніздовський не замітає собеїв у Нью Йорку, тільки малює з них картини і виставляє в галереях. Тому вони (собеї) такі чисті на картинах п. Гніздовського, чого в дійсності ніколи не буває.

● Так, поет Вадим Лес вже більше не пише вірш на драбині. Він сидить тепер у бюрку в офісі і вистукує машинкою на фірмові папери.

● Ні, Дорога Пані, д-р Василь Вишневаний неходить з роду Габсбургів і є архікнязем, але теж підгорілку.

● Так, головою ЗУАДК є далі д-р Володимир Гала; але він робить тепер у ньому "парттайм". В справах підприємств та ін. телефонує до Українського Банку Філадельфії.

● О, так, Пожертви і Пресовий фонд "Ліса Мікити", напливаш масово! Редактор вже собі справив рожеві окуляри...

ХРУЩОВ І СМЕТАНА

Миката Хрущов, який з таким блискучим успіхом виступив недавно у Парижі, на т. зв. пресконференції з дня 18-го травня ц. р. показав не тільки своє колгоспне виховання і тяжко спублічив президента Айзенгавера, але й причепився чомусь до якогось кота... В одному місці, напр., він розповідає, що коли в них, на Донбасі, кіт залазив до голуб'ятника, його хватали за хвіст і кидали до землі, аж поки з нього душі не витрясли. І зараз пояснив, що голуб'ятник — це СССР, а нечесний кіт Мурлика — це американські імперіалісти, що дістали від нього, від Микити, по зубах...

В іншому місці розповідає таку історію своєї життєві:

— Я добре тямлю свою матір, свого батька... Мати рідко коли мала змогу купувати сметану. Та коли таке трапилось, що в нас, на столі, була сметана, а кіт залазив туди і її злизував, мати брала кота за вуха, тріпала його, потім тикала носом у залишки сметани, потім ще тріпала і знову тикала носом. Так і ми провчили кота, що заліз туди, куди не дозволено!

Причта дуже глибока і повчальна, але нам здається, що в цьому місці Микита легко пробрехався. Що, іменно, цю сметану на столі злизував не кіт, а хлептав її спотайна хитрий пацан-Микитушка, а всю вину звалював потім на Богу-духа винного кота, якого незаслужено токли і тикали носом. Якби покійна мати Микитина була надавала позавушників своєму синаші і тикала його носом у залишки сметани, то може з його ж виріс би путящий чоловік та добрий шахтар, а не такий іспогріб та всесвітнє ледащо. (К-р.)

КІНЕЦЬ СВІТУ

Задобре поводиться людям в Америці і тому приходять на них різного рода манії. Видумують дивовижні одяги, танці, "рок-ен-ролі", "гуля-гупи" і якус "бітниківську" дурійку.

Остання манія — це роблення фальшивих алярмів. Зварйовані ідіоти телефонують до школ, кін, лічниць і летовищ, повідомляючи, що їм підложено бомбу, яка може кожної хвилини вибухнути. Поліція опорожнює загрожені місця, але, після докладних розшуків, показується, що алярм був фальшивий.

Подібна манія, настрашила своїх близких, приймається вже і серед нас. Відомий католицький критик, редактор Мох, впродовж цілого минулого року писав про кінець світу в 1960-тім році. Тепер показується, що він навмисне страшив людей, думаючи, що в цей спосіб йому вдасться скоріше стягнути гроші від своїх боржників. Але штука не вдалася. Перестрашенні довжники, замість платити довг, воліні гроші пропити, мовляв, на підпитку не так страшно вмирати.

Алярм показався наскрізь фальшивий, бо замість кінця світу пан ред. Мох, як довідуємося, обходить свій ювілей...

Українська еміграція з полекшою відітхнула.

Карапет

"THE FOX"
Editor Edward Kozak
Address: "The Fox"
4921 Larkins
Detroit 10, Michigan
Tel.: VI 2-7476

Річна передплата \$ 3.00
Піврічна \$ 1.50.

— Американський шпійон!!!!

САЛЬЦЕСОН

Був у Львові мальяр, називався Ю. Киріenko.

Мешкав десь, чи то в "Качиному долі", про який так знаменито пише Оксана Керч у "Альботросах", чи може десь в іншому студентському гуртожитку — сутеренах, яких у Львові не бракувало.

Киріenko, як і його компаньйони, жив дуже бідно. Час до часу траплялося замовлення на заставку до газети, а частіше всього на ребуси, на яких Киріenko мав уже "набиту руку". Цікаво, що на всіх ребусах, коли треба було намалювати лице, Киріenko рисував, може й несвідомо, свій власний автопортрет. Але такс трапляється мальарам дуже часто.

У гуртожитку був звичай, що по черзі хтось один купував для всіх дешо на вечірку.

Раз Киріenko, ідучи Krakівською вулицею, пригадав собі, що якраз припадає на нього черга ѹсіє придбати для вечірки. Про цю турботу оповідав пізніше сам Киріenko так:

— Іду о так і думаю, що купити. Грошей у мене не багато, на "мішанину" не вистарчить. Але дивлюсь оце, передо мною якась велика м'ясна крамниця. У вітринному вікні нема нічого, тільки стоїть по середині великий сальцесон. Побіч карточка з ціною: "1 кілограм — 30 грошів". Що воно за діво таке? Така низька ціна? А може — думаю — мені так з голоду тільки провиджується? Перейшовся я вулицею туди і назад, підходжу ще раз до вітрини: ні, таки виразно написано "30 грошів". Хіба можливо, щоб була випродаж сальцесонів? Але надходить якийсь добродій і стає перед виставкою. Набираю сміливості і питаюся його по-польськи:

— Пшелашам пана, але я забіл окуляри і не відзе; цо там стої на картце написано?

Добродій подивився на мене понад окуляри, а потім на сальцесон і каже:

— Ціна сальцесону: 1 кілограм — 30 грошів.

Я подякував і "пакую" до крамниці. Для певності питаюся ще продавця, що коштує сальцесон.

— Кільо 30 грошів.

— Прошу дати ціле кільо!

Продавець відважує, а я — глипнув на стіну, а там вималювана велика кінська голова. Стало мені вже ясно, що це кінський сальцесон, але завертати вже запізно, бо вже цілий кілограм покраїаний на пластинки. Заплатив я, вийшов з крамниці і думаю: хлопці зголоднілі, то може не пізнають. Все ж я, конини бриджуся, їсти її не буду. Лишилось мені ще трохи грошей, то пішов я вже до нормальної м'ясарії і купив правдивого сальцесону. За решту грошей вийшло шість пластинок. На вулиці розлакував я кінський сальцесон, положив наспід свинський, залакував і Іду на квартиру.

Як положив на столі сальцесон, то мої компаньйони аж ахнули:

— Молодець, Киріша! Де ж ти добув грошей на стільки сальцесону?

— Один знайомий віддав довжок, — відбрехався я і припрошу до сальцесону. Але хіба треба було припрошувати? Хлопці кинулися до сальцесону, вплітають, а я з ними, тільки що вони беруть зверху, а я все тягну зі споду.

— І ніхто не пізнав, що це кінський сальцесон? — перебиваємо Киріenkovi.

— Та куди там! Смакували, як першокласний сальцесон. Тільки... — і тут Киріenko дуже скривився.

— Що таке? Пошкодило комусь?

— Ім ні, тільки мені...

— Як вам?

— А так, — докінчив Киріenko. — Ім я сальцесон і рахую, щоб більше поза шість

не з'їсти. З'їв уже п'ять, аж тут прийшла мене дурна думка до голови. Киріша, — думаю — а що як той, що перекидав сальцесон на тарілку, перекинув так, що спідній пішло наверх, а верхнє наслід. Дурний я, не доглянув!..

Тільки подумав, а тут як занудило, Боже ти мій!..

Тут Киріenko тільки махнув рукою, мовляв, про дальнє йому навіть згадувати неміємо.

Микола Голубець, як видавець

Коли Микола Голубець почав видавати сатиричний журнал „Маски“, то хтось із приятелів запитав його:

— Молю, хіба ти маєш стільки грошей, щоб видавати журнал? Голубець відповів:

— Власне тому видаю журнал, бо не маю грошей. Як би мав гроші, то не видавав би журналу, але гроші.

EKO

70-річчя

З нагоди ювілейного року Лиса Мікити, на пресовий фонд жертвували: Др. Я. Геник - Березовський — 2 дол., І. Падик — 5 дол., Др. К. Вагилевич — 2 дол., М. Булка 1 дол., С. Стадник — 2 дол., М. Дужий — 2 дол., Р. Бористен-Ткач — 2 долари, С. Масенко — 2 дол., В. Кукурба — 10 дол., Л. Шанковський — 2 дол., Др. П. Глібович — 2 дол., і Л. Ломиш — 3 дол. Щиро дякуємо!

ПОРАДИ ЖУРНАЛІСТАМ

Якщо бракує теми до статті, „вдар рукою об стіл, а ножиці обізвуться.“

Пам'ятай, що краще мудре вирізати, чим дурне написати.

— Мамо, що значить „журналістична качка“?

— Видиш, дитино, коли ти прочитаєш у газеті, що корова вродила четверо телят, то троє з того качки.

АФОРИЗМИ

Переконати можна тільки розумного.

Надія є чеснотою молодців, але гріхом дівчат.

Дотеп теж переходить свою школу життя.

Дурнота має ту перевагу над мудростю, що є необмежена.

Віра спасає, але лише тих, яким віримо.

Чесна Еліто!

На нашій нещесливій еміграції є ружні гірь і всілени патріоти, але найбільше то такої таких, жи си називають патріота изза плota.

Такий то фурт єно воюав би і стрілев би, чим єно гoden, важне йому лишен то, аби їго в цесій воїні не було витко. Аби мав таку шепку, жи єк затегне ї на голову, то никто го не ввидить, навіт рідна жона. Тоді вже, мой! — воюав би на всі штири сторони світа і всіх би трупом клав на місци. Зачев би від Хрущова, а скінчив би на Унраді.

Але є ще енакші, екстра патріоти, жи єх називають патріоти союзові. Такий патріота, то він є союзний від сціп голови. Жінку має абсолютну союзову, діти у союзовім нездорості, фамілію тиж союзову, а навіт, єк купит хату, то єно на союзовий моргі.

Єк здібати си з таким союзовим патріотом на вулиці і гречно запитати си, єк си все його фамелія має на здоровли і поводзеню, то він вам так відповіст: — Декую за запитане, батько тримає си добре, а мама, то з кујдим дньом си поширює.

Тоді не здивуйте си, жи таке каже, бо такому тато — то Союзд, а мама — Свобода.

Цесих союзових патріотів, то і в Гамеріці, і в Канаді є велика купа. Войни абсолютні не робет, з ніким не зачіпают си, єно фурт робет єкус мобілізацію. І всьо в них відбуває си чисто, єк при воську. Найперше, то куїдій стає до асінтерунку, розбирає си до половини, а дохтір го обмацує, ци надає си і ци плуча має в поритку. А покім то вже записуют до відділу, єк гібі до компанії.

Войни, єк сми сказав на почетку, не робет, бо й нашо, єк мают чес до чесу ко-

венціо. Така ковенція, то низ раз ліпше, єк воїна! Йдуть єдні напроків других на-остро з паперами, такий робет гурра-ангріф, жи мало си писків не пороздирают. Чесом навіт виносет зо два трупи, жи вже ледви дихают, а чесом, то є так, жи підносет руки в гору і піддають си.

Аби ека бантадія си счи-нила, аби ілко totих трупів вінесли, то настатку всьо кінчит си — демократичні. Так достоментні, єк перед тим урадили і на мапох віз-начили ув головнім штабі, ци канцелярії. Всі тоді по-дають си сервус, а ті, що були за трупів, встають изза бари і йдуть фасувати даєту.

Чисто так, єк сми був ще за Австрії на манеброх. Тоді нас три рази обходили з флянки, два рази смо си під-дали, раз то нас антілерія вітовкла до ноги, а на останку, єк у штабі подивили си до мапи, то сказали, жи наш ригемент віграв.

Остатного року, то такі манебри відбули си в Кливленді і там то Канада віставила екстра ригемент, аби бив си до упадку. Розходило си за токо, жи Канада змеркувала си, жи їй гібирує си мати свого Галичині, аби сигів у Торонді. Аби мати екстра канцелярію, екстра бюрко і екстра фріджирейтор на папері.

Так си tot ригемент бив до упадку, жи мунич не вдіяли, то взяли і махнули рукою:

— Най си, до хороби, то ту канцелярію отвірают і най си мастет тим голову!

Отош недавно зіхали си всі союзові пани до Торонта на тото головне машінє.

Голови були порєдні тай мастити було по чим.

Ведлуг машінє, то видите, tot ізвичай тегні си в насше від тоди, єк вібрали при козаках атамана. То ще було за тих часів, єк на Великій Україні не було нієдного східника, єно всі до єдного козаки, єк си вібрали атамана, то зараз му помостили голову болотом. Але тоди, то раз помостили — і даци. Типер тиж тримают си у нас старого звичаю, але єк зачнут мастити від єдиних зборів, то мастет аш до другі збори.

Отош, єк кажу, помостили си в Торонді і зверха і в сирідині тай мают вже свою екстра канцелярію. Решта вже піде гладко, єк по глянціпапері.

На пірший штих, то відав Канада си вістарає, аби маут свою Сосузівку. Маут бути поридні басенти, тинисові торти і міністрація. Аби в Канаді, єк сонце припече, мали си де поехати і де на своєм посмітти. Тоді, єк на канадській Сосузівці напоти си пива і єк си ем щикне, а з мериканської Сосузівки ем відщикнут, то буде правдина — єдност. А Свобода тоді не зможе си дати ради, аби тото всьо на піршій картці описати.

Ше вартувало би, аби канадський Союзд уложив собі єкийс естра гімн, аби го мож співати стоечи перед куїдим посіданьом. Поета я не є і на цесім си не розумію, але тут пасувало би співати іменито так:

Гей, на Зорян — на зорі,
Війшли в поле Косарі...

Так мні-венци аби си зачинало, а решту, то най пан Курдидик допиші.

Гриць Зозуля

З ОСЛЯЧОГО ЗАГУДІНКІ

У відозві-леточці „Т-ва Прихильників Кобзи й Кобзарського Мистецтва“ (де й коли постало таке Товариство?) читаемо про... „Зустріч Українського Громадянства з єдиним у вільному світі кобзарем-віртуозом, Павлом Конопленком-Запорожцем“, у нашему місті. Дальше пишеться у цій відозві, що... „сила кобзи у війську і в народі була великою зброєю в боротьбі нашого народу за правду і волю!“

Яка та сила була велика видно з того, що й сам учасник Визвольних Змагань, полк. Конопленко-Запорожець, втік зі своєю страшною зброєю (тобто з кобзою) аж до Англії. А тепер страшить нею українських емігрантів, бо прокляті воріженьки щось ніяк її не бояться.

У „Лемківських Вістях“ за травень 1960 р. (виходять в Йонкерсі к. Нью-Йорку) надрукований вірш Миколи Горішного, а в ньому таке визнання автора:

„Як прийшов я на той світ...“
На „той“ світ, як відомо, представляються всі ті, яким не стає місця на цьому злиденному світі. Ну, думаемо, помилися народжений в Америці, хоч і вихований в Західній Україні, земляк. Але трохи низше, в редакційному поясненні, хто та-кий Микола Горішний, сказано: „народився в 1956 році в Нью-Йорку.“

А, коли так, то це вже зовсім виняткова постать в історії літератури: має чотири роки, народився в Нью-Йорку, а посилає вірші до лемківської газети з того світу!

У СОВЕТАХ

Купив москаль козу і приводить її додому. Жінка свариться:

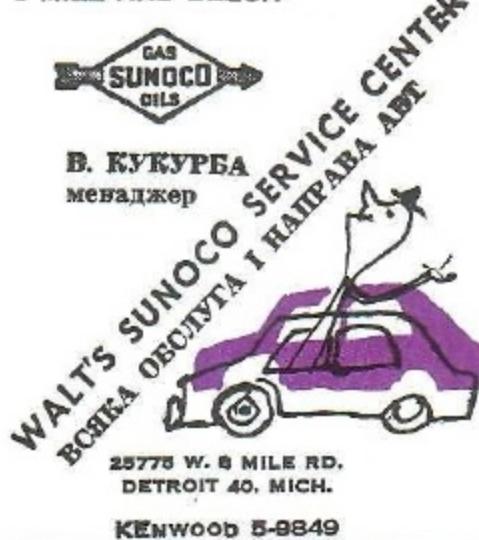
— Четверо нас у маленькому по-мешканні, а ти ще козу привів!
— Примістимо її якось, от хоч би під столом.

— Але, чи ти подумав про сморід?
— Нічаво, — каже москаль — коза привикне.

У ФОТОГРАФА

— Зробіть приемну міну!
— Ви хіба не читаете газет!

8 MILE AND BEECH

ЩО З ЦЬОГО БУДЕ?

Орган Українського Робітничого Союзу „Народна Воля“ надрукувала відозву „Комітету Будови Могили Борцям за волю Соборної України“. Ця символічна могила мала б бути збудована (чи висипана) на Оселі Робітничого Союзу в Глен Спей... Нам цікаво знати, як зареагує на цю справу Український Народний Союз?. Ще чого добро-го заперестане будувати басейн на Союзівці та й собі забереться до сипання конкуренційної могили. (Б-а).

КУБИНСЬКИЙ КОМАР

— Не трогай єво, бо он наш!..